

**Gebedsweek voor de eenheid van de christenen
Mechelen, Adventkerk, maandag 19 januari 2009**

**IN UW HAND ZULLEN ZE ÈÈN WORDEN
EZECHIEL 37: 15-28**

Midden-Oosten, 597 vchr.

Irak, toen Babylon, valt voor de tweede maal Juda binnen.

10.000 vooraanstaande burgers, waaronder de jonge Ezechiël, worden naar Babylon gedeporteerd. Er zou nog één militaire campagne volgen, zo'n 10 jaar later. Nebukadnessar, koning van Babylon, zeg maar de Sadam Houssein van toen, zou de tempel van Jeruzalem vernietigen, en het grootste deel van de bevolking naar Babylon deporteren.

Eerder was het noordelijke Israel naar Assyrië gedeporteerd, en nu was het dus de beurt aan het zuidelijke Juda. Het is tussen de tweede en de derde militaire Babylonische invasie, dat Ezechiël zijn boek schrijft, waaruit het thema van deze gebedsweek werd gekozen.

De naam « **Ezechiël** » betekent « **God maakt sterk** » en sterkte had hij wel nodig, want net als de meeste profeten werd ook hij niet begrepen. Ezechiël was een jonge priester van 30 jaar oud toen God hem riep tot het profetenambt.

Constant moest hij tegen de stroom inzwemmen, zoals trouwens ook zijn oudere collega-profeet Jeremia, die in Jeruzalem achterbleef. Maar dat waren de “woordvoerders” van God gewoon! De profeten waren geen salon-gelovigen!

Wat mij treft in deze geschiedenis vrienden, is dat, hoewel de ballingschap een gevolg was van de hardnekkige ontrouw van Israel en Juda aan de Here God, die God zijn volk toch niet in de steek laat. Hij gaat met ze mee! En Hij geeft ze beloften van hoop en herstel voor een nieuwe toekomst. De jonge profeet Ezechiël zal daarvan getuigen.

Zoals we in de eerste lezing hebben gehoord, krijgt Ezechiël op een goeie dag een beloftevolle profetie voor zijn volk. En het is aan Ezechiël om die boodschap te gaan uitbeelden. Profeten in die tijd moesten Gods boodschappen soms écht aanschouwelijk maken. Je zou het de powerpoint van toen kunnen noemen.

Zoek maar eens op wat een “vreemde” dingen profeten als Jesaja, Jeremia, Ezechiël of Hosea moesten doen! Maar men sprak er wel over!

God zegt: **“Ezechiël, ik wil dat je twee stukken hout neemt.**

Op het eerste stuk schrijf je “Juda” (de twee stammen in het zuiden) en op het andere schrijf je “Efraïm, oftewel Israel” (de 10 stammen in het noorden). En van die twee stukken, daar maak je één stuk hout van. In jouw hand zullen ze één worden!

En als het volk je vraagt: Ezechiël, wát bedoel je daarmee? , dan zeg je: Dit zegt de Here God, Ik maak er één stuk hout van. In mijn hand zullen ze één worden.

Ik zal mijn volk van overal bijeenbrengen en ze weer naar hun land laten terugkeren.

Ik zal één volk van hen maken, en David, mijn dienaar zal hun koning en hun herder zijn.

Ik sluit met hen een nieuw en eeuwig verbond. Zij zullen mijn geboden in acht nemen en Ik zal bij hen wonen.”

70 jaar na de Babylonische ballingschap, heeft God zijn volk inderdaad doen terugkeren! En de tempel in Jeruzalem werd inderdaad in al zijn glorie herbouwd. En de Zoon van David, de Super-David Jezus Christus kwam inderdaad 500 jaar later naar deze wereld. Maar zijn weg voerde naar geen Troon en geen Kroon maar naar een schandelijk kruis! En dus, staat deze belofte nog open, en is ze bedoeld voor ons.

Op de laatste bladzijde van het Nieuwe Testament, lezen we opnieuw van Ezechiëls belofte. De “neo-Ezechiël” Johannes, eindigt zijn Apocalyps met de belofte van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar géén dood en géén ziekte, géén tranen en géén oorlogsellende meer zal zijn, en waar God zèlf in ons midden zal wonen.

Maar terug naar de twee stukken hout in Ezechiëls hand.
Eigenlijk is het “Gòds” hand.

**“Ik, uw God, maak er één stuk hout van,
in Mijn hand zullen ze één worden.”**

Wat God toen zei en wou doen met Israel en Juda, dat wil Hij òòk met òns christenen doen. Want dat de christenheid in zòveel honderden kerken verdééld is vandaag, is nòòit de bedoeling van Jezus geweest, die zijn kerk op aarde heeft gesticht. Het moet de Heer van de Kerk veel verdriet doen! Dat méén ik, zusters en broeders! Daarom is het ook op zijn plaats, om daar in deze gebedsweek voor de eenheid onder christenen, oprecht vergeving om te vragen.

Liefde en éénsgezindheid zouden juist “**HET KENMERK**” van Jezus’ volgelingen moeten zijn. “**Hieraan zullen zij u kennen**”, zei Jezus.

Lees het Hoge priesterlijke Gebed van Jezus in **Johannes 17**, en zie hoe Jezus tot zijn Vader bidt in **vers 20–23** en verder:

“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, OPDAT ...zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; OPDAT ...de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.

En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hùn gegeven, OPDAT ...zij één zijn, gelijk Wij één zijn:

Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één OPDAT...de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hèn liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.”

Dàt, vrienden, is het hartsverlangen van Jezus! Niets mìnner dan dàt!!

Elders zegt Jezus: **“Nog véle schapen heb ik die niét van deze stal zijn.**

En het zal worden één herder en één kudde.”

Dàt is Jezus’ hartsverlangen! Niets mìnner dan dàt!!

Niet tegenstaande prachtige interkerkelijke initiatieven, zéker in onze stad Mechelen, zijn we nog vèr af van dit ideaal. Misschien omdat we het té veel als “mènsen-werk” zien.

God zegt héél duidelijk aan Ezechiël: **“IK maak er één stuk hout van!**

In Mijn hand zullen ze één worden! IK haal weg en Ik breng samen!

IK maak er één volk van!”

Nà de terugkeer van Gods volk uit Babylon, zou de profeet Zacharia zeggen:

**“Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest!
zegt de HERE der heerscharen.”**

Maar aan dat àlles is een héél belangrijke voorwaarde verbonden.

God zegt in **Ezechiël 37:24** **“Mijn regels zullen ze in acht nemen en volgens Mijn wetten zullen ze leven.”** Wat wil dat concreet voor ons zeggen?

Dat zònder dat, er géén sprake kan zijn van wàre eenheid!

Wel van wéderzijds respekt, wat er is, en begrip, wat er is, en oprechte vriendschappen, die er zijn, maar niét van “wàre éénheid”, en precies dàt is de uitdaging!

Leven naar “Gods” normen en waarden, naar “Zijn” leefregels, om gelukkige mensen te worden. Dàt is “òns” aandeel in dat vredesverbond, en zèlfs ook dàt, kùnnen we nog niet zònder de kracht van God.

Ik verwees al naar de oude apostel Johannes, die op het eiland Patmos zijn visioenen van de Openbaring kreeg, de neo-Ezechiël. Hij beschrijft dat éne volk van God, en hij beschrijft ze als **“de bruid van Jezus”**.

Maar wéét u, wat ik zò geweldig vindt in die Bijbel en vooral dan in het NT, dat is dat er nergens een etiket op Gods volk wordt geplakt. De Bruid van Jezus, de Gemeente draagt eigenlijk géén naam. Maar de naam is ook niet belangrijk!

Ik bedoel, er is nergens sprake van Rooms-Katholieken, of Grieks- of Russisch-Orthodoxen, of Protestanten en Evangelischen en Pinksterchristenen; er is géén sprake van Leger des Heils of Adventisten, Baptisten, Methodisten, of andere “tisten”. Wéét ù hoe het NT ons noemt: “De mensen van de Weg” (dwz. die herkenbaar zijn aan een zélfde Way of Life), of gewoon “Christenen”, of gewoon “de Kerk of gemeente van Jezus Christus”! Maar de naam is niet belangrijk!

In het 14de hoofdstuk van het boek Openbaring stelt Jezus héél fier zijn bruid voor en Hij zegt: **“Hier zijn zij, zij die de geboden van God en het geloof in Jezus trouw bewaren.”**

Beste zusters en broeders in Christus, is het geen vòrrecht, te mògen behoren tot Gods kinderen in Zijn hand? Staan we voldoende stil, bij wat dit aan onze Hemelse Vader heeft gekost? Ook Gòd stelde 2000 jaar geleden een uniek gebaar: De Vader zònd zijn dierbare unieke Zoon en Hij nam ahw. òòk twee stukken hout. Alle lijden, alle ellende, alle zonde van de wereld, van u en van mij, kwam samen in één punt. Dààr hing Christus in een extrémé ònmenselijke vernedering.

De apostel Paulus schrijft aan de christenen van Kolosse, dat het **geschreven schuldbewijs van onze zonden**, sàmen mét Jezus, aan het kruis op Golgotha werd genageld.

Kent u dat pràchtige schilderij van Salvador Dali **“Christus van de heilige Johannes van het Kruis”**, een schilderij dat Dali in 1951 maakte?

Het schilderij laat Jezus aan het kruis zien, maar hàngend tussen hemel en aarde. Ik weet niet of de excentrieke Dali de drààgwijdte begréép, van wat hij dààr op het doek bracht. Maar dit was Christus, die ahw. de hand van God **én** de hand van de mensheid reikte, om die twee weer één te maken! Wat een verzoening!

Laten we met Gods hulp het werk van God àfmaken, en àlles op àlles zetten om élke verdéédheid om te buigen in eenheid. **“Eenheid brengen waar verdeeldheid heerst”**, zoals Franciskus bad. Wat een getuigenis zou het voor de wereld en voor deze stad Mechelen niet zijn, moesten we mòrgen àllemààl één kudde vormen met één herder, en uit dànkbaarheid àllemààl sàmen Gods geboden en leefregels gehoorzamen, en àllemààl sàmen dat geloof van Jezus hànden en voéten geven. Wij zijn de Ezechiëls van vandaag!

Mag ik eens even stout zijn? Ik vrààg me wel eens af, naar wélke kerk Jezus zou gaan, mòcht Hij hier éven op bezoek komen? Wààr zou Hij zich ophouden? Wàt zou Hij doen voor zijn medemensen in nood en voor de mensen zònder papieren en de migranten? Wààr zou Hij ons uitzenden? Wàt zou Hij preken?

Maar lieve vrienden, Hij zou zich zéker thuisvoelen in het dàgelijks Middagebed in de Mechelse kathedraal, en in het maandelijks Stadsgebed in het Koraalhuis of eender waar, en Hij zou volgens mij méé aan tafel zitten in de twéemaandelijkse Mechelse Lunchgesprekken. Hij zou hièr zijn vanavond!

Correctie: Hij **“is”** hier vanavond!

Ezechiëls naam betekent wàt, **“God maakt sterk”!**

Wel, mocht de **God** van Ezechiël en de Opgestane **Christus** ons door **Zijn Geest** STERK maken, om de handen en voeten van Christus te zijn. **Amen**

Karel Denteneer